U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. N. L.,** zast. Mgr. Miroslavem Němcem, advokátem, se sídlem v Plzni, Borská 588/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 60 Az 25/2017 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. OAM-21/LE-BA01-LE24-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že je přesvědčen, že sama skutečnost, kdy krajský soud do rozsudku toliko přepíše argumenty jedné ze stran sporu a na ně následně odkáže s tím, že se s nimi ztotožňuje, činí ve světle judikatury napadený rozsudek nepřezkoumatelným, neboť není přípustné, aby soud do rozsudku toliko přepsal argumenty jedné ze stran a na tyto odkázal, nýbrž sám soud musí řádně a přesvědčivě svoje rozhodnutí odůvodnit.

[3] Stěžovatel nadto, na rozdíl od žalovaného i krajského soudu je přesvědčen, že důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů je i skutečnost, že žadatel je biologickým otcem nezletilého dítěte, které je občanem České republiky. Skutečnost, že nezletilá dcera stěžovatele je občankou České republiky, je pak v dané věci zásadní, neboť neudělením azylu by byl stěžovatel nucen vycestovat z území České republiky a být trvale odloučen nejen od svojí družky, ale především od svojí nezletilé dcery s českým občanstvím, kterou dosud vychovával a kterou s ohledem na její občanství nelze nutit

k opuštění země původu. Judikáty, na které ve svém rozhodnutí odkázal žalovaný, nejsou dle názoru stěžovatele pro věc případné, neboť řeší skutkově odlišné případy, resp. naopak sám judikát sp. zn. 1 Azs 5/2011 zmiňuje nutnost, při zkoumání žádosti o udělení azylu z humanitárních důvodů, vycházet z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva svobod a zabývat se také tím, jaký dopad bude mít neudělení azylu do soukromého života žadatele a rovněž na jeho rodinné příslušníky v tom smyslu, zda žadatel a jeho rodinní příslušníci mohou objektivně vést společný život v jiném státě než v České republice či nikoliv.

[4] V daném případě je zřejmé, že stěžovatel a jeho rodinný příslušník - nezletilá biologická dcera, kterou od jejího narození stěžovatel vychovával a která má pouze občanství české, nemohou objektivně vést společný život v jiné zemi než v České republice, neboť nezletilá má občanství pouze České republiky a dle vietnamské právní úpravy reálně trvale žít ve Vietnamu ani nemůže. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že zruší rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí zpět k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem; stěžovatel navíc o mezinárodní ochranu požádal v době, kdy mu hrozilo vycestování z území České republiky; hlavním důvodem jeho žádosti byla tedy legalizace pobytu na území České republiky. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:
1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.
2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v případě stěžovatele relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti.

[9] Stěžovatel namítá, že došlo k nesprávnému posouzení jeho žádosti a k vadám řízení před správním orgánem i před soudem, co se týče posouzení možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí krajského soudu má být v tomto směru nedostatečně odůvodněno a stěžovatel, na rozdíl od žalovaného a krajského soudu, má za to, že mělo být žalovaným přihlédnuto k tomu, že je biologickým otcem nezletilé občanky České republiky, resp. krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit.

[10] Povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[11] Nejvyšší správní soud nemá za to, že krajský soud pouze přepsal argumenty žalovaného a odkázal na ně. Je pravdou, že krajský soud citoval rozhodnutí žalovaného a rozsudky Nejvyššího správního soudu, tyto však řádně ve vztahu ke skutkovému stavu zjištěnému v nyní projednávané věci, zhodnotil. Zcela správně konstatoval, že posouzení humanitárního azylu je výsledkem správního uvážení; krajský soud s ohledem na obsah správního spisu posoudil, zda žalovaný z mezí správního uvážení, které mu zákon poskytuje, nevybočil. S postupem žalovaného se ztotožnil a jeho posouzení možnosti udělení humanitárního azylu stěžovateli shledal přezkoumatelným, dostatečně individualizovaným a odpovídající zásadám logiky. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelovu námitku důvodnou; krajský soud vycházel ve svých závěrech stran posouzení zásahu do rodinného života stěžovatele z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou přiléhavě odkázal a nikterak z ní nevybočil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36, ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupné na www.nssoud.cz).

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel má dle svého tvrzení v České republice vlastního potomka, se kterými žije a který je státním občanem České republiky, může stěžovatel využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Pobyt cizince, který je rodičem nezletilého státního občana České republiky, na území České republiky lze upravit postupem podle ustanovení § 87e odst. 1 citovaného zákona. Smyslem mezinárodní ochrany formu udělení humanitárního azylu je poskytnout útočiště osobě, která v tíživé až neřešitelné životní situaci opustila svou zemi původu, kam se ze závažných důvodů

nemůže vrátit. Z této premisy vyplývá výjimečnost udílení azylové ochrany formou humanitárního azylu, která je imanentní českému azylovému právu. Udělení humanitárního azylu lze tedy považovat za krajní řešení v případě, kdy neexistují jiné prostředky ochrany cizince.

[14] Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, í § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. září 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu